

تخریب روابط آمریکا و هند به دست ترامپ

پس از بیش از دو دهه تلاش مستمر دو حزب در آمریکا برای ایجاد تحولی بنیادین در روابط با هند، دونالد ترامپ در حال نابودی این دستاورد ارزشمند است. دولت او با مجموعه‌ای از اقدامات خصمانه، شراکت استراتژیکی را که با دقت و زحمت فراوان ساخته شده بود، در معرض فروپاشی قرار داده است.

این اقدامات شامل توقف مذاکرات تجاری و وضع تعرفه ۲۵ درصدی بر کالاهای هندی است، در حالی که همزمان به چین، رقیب اصلی آمریکا، امتیاز داده می‌شود. این رفتار دوگانه، پیامی آشکار برای دهلی نو دارد. علاوه بر این، تهدید به افزایش تعرفه‌ها و اعمال تحریم‌های ثانویه بر خرید نفت هند از روسیه، نه تنها مداخله‌ای آشکار در سیاست خارجی هند تلقی می‌شود، بلکه تلاشی برای مقصر جلوه دادن این کشور به بحران اوکراین است. تهدیدهای دیگر به دلیل عضویت هند در گروه «بریکس» و انتقاد از شرکت‌های آمریکایی تولیدکننده در هند، تضاد میان شعار اول آمریکای ترامپ و «در هند بسازید» نازندرا مودی را عمیق تر کرده است. نقطه اوج این رویکرد، دیدار گرم با فرمانده ارتش پاکستان تنها چند هفته پس از یک حمله تروریستی به هند بود که نگرانی‌های امنیتی دهلی‌نورا به شدت افزایش داد.

البته، به برخی کارشناسان معتقدند که می‌توان این تهدیدها را نادیده گرفت. استدلال آن‌ها بر پنج پایه استوار است: اول اینکه ترامپ پیش از هر توافقی هیاهو می‌کند؛ دوم، روابط عمیق اقتصادی و اجتماعی میان دو ملت پایدارتر از سیاست‌های یک دولت است؛ سوم، فشارهای ترامپ ممکن است هند را به سمت اصلاحات اقتصادی ضروری سوق دهد؛ چهارم، همواره نقاط اختلاف میان دو کشور وجود داشته است؛ و در نهایت، تهدید مشترک چین، دو کشور را ناگزیر به همکاری استراتژیک وادار خواهد کرد.

اما این دیدگاه خوش‌بینانه، یک واقعیت بنیادین را نادیده می‌گیرد: سیاست داخلی تقریباً همیشه بر سیاست خارجی اولویت دارد. روابط آمریکا با چین نمونه‌ای روشن از این واقعیت است؛ پیوندهای عمیق اقتصادی و اجتماعی نتوانست مانع از هم پاشیدن سریع روابط در پی تغییر محاسبات استراتژیک و سیاسی داخلی شود. اقدامات ترامپ برای اولین بار در دو دهه اخیر، روابط با آمریکا را به یک «مسئله سیاسی داخلی حساس» در هند تبدیل کرده است. اپوزیسیون و رسانه‌های هندی، دولت مودی را برای نشان دادن قاطعیت در برابر فشارهای آمریکا تحت فشار قرار داده‌اند و این خطر وجود دارد که این روابط به ابزاری برای بازی‌های سیاسی داخلی در هر دو کشور تبدیل شود.

تاریخ نیز این خطر را تأیید می‌کند. در سال ۲۰۰۸، توافق هسته‌ای غیرنظامی میان دو کشور، دولت وقت هند به رهبری مانموهان سینگ را تا مرز سقوط پیش برد. این توافق که نماد اوج همکاری بود، به دلیل مخالفت‌های سیاسی داخلی نزدیک بود به کلی شکست بخورد و تنها با ائتلاف‌های شکننده نجات یافت. این تجربه نشان داد که اعتماد به سختی ساخته می‌شود و به راحتی در باتلاق سیاست‌زدگی از بین می‌رود.

در واقع، رویکرد ترامپ در حال نابودی پنج تفاهم نانوشته‌ای است که زیربنای روابط دو کشور در دو دهه گذشته بود:

اول، هند تصور می‌کرد واشنگتن برای تقویت روابط، ریسک‌های سیاسی را می‌پذیرد؛ ترامپ این اصل را زیر پا گذاشته است.

دوم، آمریکا همواره به نگرانی‌های امنیتی هند در مورد پاکستان توجه می‌کرد؛ نزدیکی ترامپ به اسلام‌آباد این تفاهم را از بین برده است.

سوم، دو طرف یاد گرفته بودند که روابطشان با کشورهایی مانند روسیه یا چین، مانعی برای همکاری دوجانبه نباشد؛ تهدید به تحریم هند به دلیل خرید نفت از روسیه، این قاعده را نقض کرده است.

چهارم، با وجود اختلافات، دو طرف همواره لحنی محترمانه را حفظ می‌کردند؛ ترامپ با توهین‌های آشکار این سنت را شکسته است.

و در آخر، مهم‌ترین اصل، تلاش برای حفظ حمایت هر دو حزب اصلی در هر دو کشور بود؛ اکنون این حمایت به طور کامل از بین رفته است.

در نهایت، برای کسانی که به منافع عظیم همکاری آمریکا و هند باور دارند، سیاسی شدن دوباره این روابط یک فاجعه تدریجی و نگران‌کننده است که می‌تواند دستاوردهای دو دهه گذشته را به کلی نابود کند.

جنگ اوکراین

محمدحسین لطف‌الهی
خبرنگار بین‌الملل

برای اوکراینی‌ها جنگ در شرایطی شروع شد که احساسات ضدروسی و غلبان غرور ملی آن‌ها را قانع می‌کرد که جنگیدن و تنبیه متجاوز بهترین راه برای پایان دادن به جنگ با روسیه است. سه سال و نیم بعد از شروع جنگ، در شرایطی که نزدیک به یک‌پنجم خاک اوکراین به اشغال روس‌ها درآمده و بسیاری از زیرساخت‌های حیاتی این کشور در حملات موشکی و پهپادی ویران شده، اغلب شهروندان اوکراینی معتقدند که جنگ باید با مذاکره و امضای توافق صلح پایان یابد.

براساس آخرین نظرسنجی موسسه افکارسنجی گالوپ که اوایل ماه جولای برگزار و نتایج آن در ماه آگوست منتشر شد، میزان حمایت اوکراینی‌ها از ادامه جنگ به پایین‌ترین سطح از زمان آغاز حمله نظامی روسیه به اوکراین در فوریه ۲۰۲۲ رسیده است. ۶۹ درصد از اوکراینی‌هایی که در این نظرسنجی شرکت کرده‌اند، گفته‌اند از راه حل دیپلماتیک برای پایان دادن به جنگ در کوتاه‌ترین زمان ممکن حمایت می‌کنند. در مقابل، ۲۴ درصد معتقدند که اوکراین باید به جنگیدن با روسیه تا زمان کسب پیروزی ادامه دهد.

این در حالی است که نظرسنجی‌های گالوپ در ماه‌های نخستین جنگ در سال ۲۰۲۲ نشان می‌دهد در آن زمان بیش از ۷۰ درصد شهروندان اوکراینی حامی ادامه جنگ بودند و تنها ۲۲ درصد از پایان سریع جنگ از طریق مذاکره حمایت می‌کردند.

کاهش حمایت‌ها از ادامه جنگ با روسیه در اوکراین نه یک اتفاق ناگهانی ناشی از بدتر شدن وضعیت در جبهه‌های جنگ، بلکه یک روند پیوسته بوده است. این اتفاق در حالی رخ داده که در ماه‌های اخیر تلاش‌های دیپلماتیک برای پایان جنگ بیشتر شده و مذاکرات مستقیم میان روسیه و اوکراین نیز آغاز شده است.

سایه جنگ به این زودی‌ها اوکراینی‌ها را رها نمی‌کند

به‌رغم این که اکثریت اوکراینی‌ها از مذاکره و توافق برای پایان جنگ حمایت می‌کنند اما همزمان اکثریت آن‌ها باور دارند که بعید به نظر می‌رسد جنگ به زودی به پایان برسد و توافقی بلندمدت و پایدار در این زمینه حاصل شود. وقتی از شرکت‌کنندگان پرسیده شد که آیا فکر می‌کنید جنگ در طی ۱۲ ماه آینده با توافقی پایدار به پایان برسد، تنها یک نفر از هر چهار نفر (۲۵ درصد) اعلام کردند که این مسئله را «محتمل» می‌دانند. ۳۴ درصد پاسخ دادند که این موضوع را چندان امکان‌پذیر نمی‌دانند و ۳۴ درصد نیز آن را «بسیار بعید» توصیف کردند.

نگاه مردم اوکراین با واقعیت‌های میدانی تطابق دارد. هنوز موانع مهمی بر سر راه دستیابی به صلح قرار دارند که هرکدام از آن‌ها می‌تواند تا ماه‌ها حصول یک توافق پایدار صلح را معطل کند.

یکی از موانع، چگونگی ارائه تضمین‌های امنیتی قابل قبول به اوکراین است که بتواند برای این کشور نوعی بازدارندگی در برابر حملات احتمالی آینده ایجاد کند. ترامپ شامگاه دوشنبه در دیدار با زلنسکی و رهبران کشورهای اروپایی مدعی شد که این مانع بر طرف شده و اعلام کرد که ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه در نشست آلانسا با اعطای تضمین‌های امنیتی از سوی کشورهای غربی به اوکراین موافقت کرده است. پیش از او، استیو وینکاف، فرستاده ویژه رئیس‌جمهور آمریکا نیز در گفت‌وگویی با سی‌ان‌ان اعلام کرده بود که روسیه موافقت

به‌رغم این که اکثریت اوکراینی‌ها از مذاکره و توافق برای پایان جنگ حمایت می‌کنند اما همزمان اکثریت آن‌ها باور دارند که بعید به نظر می‌رسد جنگ به زودی به پایان برسد و توافقی بلندمدت و پایدار در این زمینه حاصل شود. وقتی از شرکت‌کنندگان پرسیده شد که آیا فکر می‌کنید جنگ در طی ۱۲ ماه آینده با توافقی پایدار به پایان برسد، تنها یک نفر از هر چهار نفر (۲۵ درصد) اعلام کردند که این مسئله را «محتمل» می‌دانند

خود را با ارائه تضمین امنیتی مشابه ماده ۵ ناتو به اوکراین اعلام کرده است.

ساعاتی بعد از اظهارات ترامپ، وزارت امور خارجه روسیه در بیانیه‌ای تأکید کرد که مسکو هر سناریویی را که در آن اعضای ناتو نیروهایشان را در اوکراین مستقر کنند، رد می‌کند.

ویلیام تیلور جونیور، سفیر سابق ایالات متحده در اوکراین در این باره روز دوشنبه به نیویورک تایمز گفت: «برای اوکراینی‌ها مهم نیست که ترامپ بگوید می‌توانید روی من حساب کنید. آن‌ها به چنین تضمین‌هایی که در آینده نتوان روی آن حساب کرد علاقه‌مند نیستند.» او افزود: «کی‌یف خواهان یک تضمین سیاسی نیست که بتوان آن‌ها را با وعده راضی کرد. تضمین سیاسی، امنیتی را که مد نظر آن‌هاست برایشان فراهم نمی‌کند.»

آندری کوزیرف، وزیر امور خارجه پیشین روسیه هم با اشاره به نامعتبر بودن تعهدات حقوقی و سیاسی، پیرامون این موضوع در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «روسیه تعهدات قانونی زیادی را پذیرفته و متعهد شده بود که به تمامیت ارضی اوکراین و مرزهای به‌رسمیت شناخته شده این کشور احترام بگذارد. این موضوع به‌طور خاص در معاهده‌ای که در سال ۲۰۰۳ میان روسیه و اوکراین توسط خود پوتین به امضا رسیده بود قابل رؤیت است اما همین معاهده هم با تجاوزی که در سال ۲۰۱۴ آغاز شد، نقض شد.»

مانع دیگر بحث تعدیل و محدود کردن نیروی نظامی اوکراین است تا جایی که این نیرو دیگر از جانب روسیه یک تهدید تلقی نشود. مقام‌های اوکراینی معتقدند پذیرش این مسئله به معنای بی‌دفاع کردن اوکراین در برابر تهدیدهای آینده است.

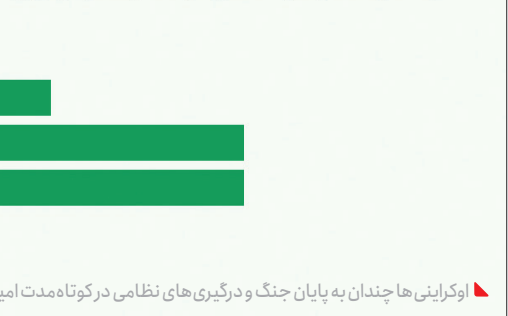
سومین و مهم‌ترین مانع، ادعاهای سرزمینی روسیه است. روسیه هنوز نزدیک به ۲۰ درصد خاک اوکراین را اشغال کرده اما هنوز موفق به اشغال کامل ۴ استان دونتسک، لوهانسک، زاپروژیا و خرسون نشده است. مسکو می‌خواهد مناطقی از این ۴ استان که هنوز در کنترل نیروهای اوکراینی است، تخلیه شده و به روس‌ها تحویل داده شود. روسیه پیشتر با برگزاری فراندومی که البته از سوی اکثریت کشورهای جهان به رسمیت شناخته نشد، این ۴ استان را به خاک خود الحاق کرده بود. اوکراینی‌ها می‌گویند نه حاضر به تخلیه مناطق اشغال‌نشده هستند و نه مالکیت روسیه را بر سرزمین‌های اشغال‌شده به رسمیت می‌شناسند.

به‌رغم ابراز خوش‌بینی ترامپ برای دستیابی به صلح در کوتاه‌مدت نیز، کشورهای اروپایی چندان امیدی به این موضوع ندارند. امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه بامداد

ناامید از پیروزی،

مردم اوکراین چگونه درباره مذا

به نظر شما چقدر احتمال دارد که جنگ و درگیری ن

اوکراینی‌ها چندان به پایان جنگ و درگیری‌های نظامی در کوتاه‌مدت امید

روز سه‌شنبه ۱۹ آگوست، پس از دیدار رهبران اروپایی با رئیس‌جمهور آمریکادر نشست خبری اظهار کرد: «من هنوز قانع نشده‌ام که ولادیمیر پوتین رئیس‌جمهور روسیه نیز خواهان صلح است. هدف نهایی او این است که تا جایی که می‌تواند سرزمین‌های بیشتری را از اوکراین تحت کنترل خود در بیاورد تا اوکراین ضعیف شود.»

نینا خروشیچووا، استاد روابط بین‌الملل در نیو اسکول و نوه رهبر پیشین اتحاد جماهیر شوروی، در یادداشتی ضمن خطرناک دانستن موافقت غرب با تجزیه اوکراین نوشته است: «تجزیه اوکراین چه پیامدهایی می‌تواند در پی داشته باشد؟ اوکراینی‌ها در نبرد برای تمامیت ارضی خود از فوریه ۲۰۲۲، شجاعت و پویایی تحسین‌برانگیزی از خود نشان داده‌اند؛ ویژگی‌هایی که قطعاً در بازسازی کشورشان نیز به کار خواهند گرفت. اما با توجه به مقیاس تلفات انسانی و خسارات اقتصادی که متحمل شده‌اند، برایشان دشوار خواهد بود که در سکوت، ایده تجزیه را بپذیرند. پذیرش این امر به‌ویژه از آن جهت دشوارتر خواهد بود که ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه، این باور خود را پنهان نکرده است که اوکراین صرفاً یک کشور همسایه نیست، بلکه اوکراین مدرن کاملاً توسط روسیه ایجاد شده است و بنابراین، باید صرفاً زیر چتر حمایتی روسیه به حیات خود ادامه دهد.»

به نوشته او، «در هرگونه مذاکرات صلح احتمالی در آینده، اوکراینی‌ها می‌دانند که بهترین شانس آن‌ها برای جلوگیری

